

Popkomúna

Jerzy Wolak

19. júna 2019 ✚ *Politika* ✚ *Neomarxizmus*

Zakázané sú politické strany a organizácie, ktoré vo svojich programoch sa odvolávajú na totalitné metódy a praktiky nacizmu, fašizmu a komunizmu. Ústava Poľskej republiky, článok 13

Kto verejne propaguje fašistické alebo iné totalitárne štátne zriadenie (...) treba potrestať pokutou, trestom obmedzenia slobody alebo odňatia slobody až na dva roky. Trestný zákon, čl. 256

Predstavme si, že by bolo možné toto...

Zdroj: unclesamsmisguidedchildren.com

Pub bol skôr pre mladých, ale študenti ma tam srdečne pozvali s tým, že miesto je jedinečné, atmosféra výnimočná a prichádzajú tam zaujímaví ľudia. Pôjdem tam aj ja – pomyslel som si – uvidím, ako sa dnes baví mládež.

V staromestskej spleti uličiek nebolo treba dlho hľadať – podsvietený nápis v švabachu hlásil: *Bürgerbräukeller*. Človek sa tu nemohol pomýliť, mierili tam aj dvaja smejúci sa mladí muži v tričkách s obrázkom dobre vyzerajúceho Amona Goetha (samozrejme s tvárou herca Josepha Fiennesa – po tom, ako sa dostal na obrazovky Spielbergovho Schindlerovho zoznamu, zatienil všetkých ostatných fešákov v čiapkach s lebkou, najmä Josefa Mengeleho).

Miesta v pube zaplnila mládež v podobných tričkách, takže som sa začal rozhliadať a hľadať nejaké voľné miesto a až po chvíli som začal vnímať hudbu, ktorá tam znela. Hrali práve kúsok z kabaretu Boba Fosseho a na obrazovke umiestnenej na jednej zo stien rozkošný blondýn v uniforme Hitlerjugend s bezchybnými bielymi zubami hlásal: *Tomorrow belongs to me!*

Postupne som si začal viac všimáť štýl zariadenia lokálu. Steny boli plné portrétov (tu Martin Bormann, tam Baldur von Schirach), plagátov (Kanóny miesto masla!) a iné suveníry: štandardy, vlajočky a divízne emblémy (s opadávajúcou farbou strmhlavo letiaceho dravca na Fallschirm-Panzerdivision SS Herman Göring), nehovoriac o množstve železných krížov všetkých kategórií. Začínal som byť čoraz viac nesvoj...

– Čo si dáte, prosím? – čašníkov hlas ma vytrhol zo zamyslenia. Pozeral na mňa smejúc sa od ucha k uchu, v červenom tričku s obrovským čiernym hákovým krížom na kruhovom, mierne prifarbenom bielom poli. –

Azda staré bavorské? – ponúkol mi, keď videl moju nerozhodnosť. – To isté, ktoré pil strýko Dolfi – dodal so šibalským žmurknutím.

Objednal som si, aj keď som vlastne chcel odísť čo najskôr...

– Prosím – chalan postavil pred mňa veľký pohár. – Dnes je tu trochu nával, takže je lepšie prejsť do záhrady. Tam je vždy voľnejšie, preto ho nazývame *Lebensraum*.

Prešiel som tam podľa rady hostiteľa. Neveľký dvor pri budove bol naozaj oveľa priestrannejší. A ako inak: stoly, prútené kreslá, kvety... Avšak nie do konca. Do pubu sa dalo vojsť aj zozadu, cez záhradu – cez kovovú bránu s nápisom *Arbeit macht frei*...

Je to zlý sen, prelud alebo nejaká vírusová paranoja? Kde som to? Kto mi to všetko vysvetlí?

– Podte k nám – zaznelo akoby na odpoveď. V kúte *Lebensraumu* sedela skupina mojich študentov. Prisadol som si a hneď som sa do nich pustil:

– Počúvajte, čo to má všetko znamenať? Vari ste nacisti?

– Kdeže! – v očiach mládeže bolo vidno nefalšované prekvapenie. – Je to len taký žart! Tak je to cool...

Komunizmus je cool - to je realita!

Je to desivý obraz, nie? A absolútne nepredstaviteľný! Veď takýto podnik – ak by niekto mal takýto šialený nápad otvoriť ho – by neprežil ani jediný deň. Zničili by ho médiá, zničil by ho prokurátor, ba zničili by ho sami obyvatelia v oprávnenom hneve spontánneho samosúdu. Takto boli eliminované z verejného priestoru aj tie najslabšie náznaky satanského nacizmu. Jeho diabolské dvojča – komunizmus však podobnému osudu unikol. A nielen to, ale drzejšie než kedykoľvek predtým, sfarbuje všetko, čoho sa dotkne, na červeno.

Zveličujem? Kdeže! Stačí sa trochu pozornejšie poobzerať a uvidíte nespočetné množstvo príkladov. Aj vyššie opísaná podobná situácia je nielen úplne možná, ale aj reálna: krčiem či klubov obvešaných červenými vlajkami, kosákmi a kladivami, hviezdami, socialistickými sloganmi a plagátmi sú u nás desiatky.

Mladí ľudia, ktorí v lete navštevujú tieto priestory, nosia tričká s obrazmi komunistického zločinca, na jar a na jeseň zasa mikiny s kosákom a kladivom a v zime čiapky s červenou hviezdou, ktorá zjavne u nikoho nevzbudzuje hrozivé asociácie.

Červená hviezda – symbol mučeníctva miliónov nevinných životov – sa stala logom pivovaru. Vari to viedlo k masívnemu bojkotu piva, ktoré sa v ňom vyrába (skutočnosť, že logo môže byť ešte z čias komunizmu, je irelevantné – veď aj svastika bola kedysi v Európe veľmi populárna ako štátny znak alebo znak rôznych spolkov, a po druhej svetovej vojne bola všade z verejného priestoru dôkladne odstránená)? Vôbec nie! Ba čo viac, pivovar s červenou hviezdou organizuje aj populárny hudobný festival za veľkej mediálnej podpory, na ktorý prichádzajú hviezdy s obrazom Che Guevaru namaľovaným na najintímnejších miestach a z reproduktorov sa ozývajú texty, akoby vyňaté z Marxovho komunistického manifestu.

Všeobecne sa dá povedať, že marxistický novojazyk preniká do všetkých moderných jazykov – nielen do pop kultúry. Počúť ho v médiách, na univerzitných prednáškach, dokonca aj v homíliách...

Revolúcia lokomotívy biznisu

Jazyk reklamy, ktorý je dnes základným nositeľom masovej kultúry, ovládlo leninské kľúčové slovo – revolúcia, ako synonymum pre zmenu k lepšiemu. Neustále počúvame o revolúcii v nákladoch na telefónne hovory, o revolučnom znižovaní cien v hypermarketoch alebo o revolučnej novej generácii televízorov alebo prehrávačov.

Najvýrečnejším príkladom v tom bol jeden hypermarketový reťazec, ktorý pri príležitosti deväťdesiateho výročia boľševickej revolúcie v Rusku prišiel s reklamným sloganom: Veľká októbrová revolúcia cien! Vari bol niekto kvôli tomu rozhorčený? Kdeže! Ale veď vyššie uvedený slogan sa nijako nelíši od sloganu – Noc dlhých nožov v cenách: Efektívne odstraňujeme konkurenciu! – alebo – Krištáľová noc v cenách: ceny praskajú ako sklo! – ba tie dva znejú ešte lepšie. A predsa sa ich nikto neopováži použiť, a to ani nie tak zo strachu pred následkami, ako skôr z presvedčenia, že sa to jednoducho nehodí.

Prečo je potom všeobecne prijateľné akceptovať komunistické dogmy, komunistickú rétoriku, symboliku a ikonografiu? Prečo je komunizmus cool? Prečo tak úspešne prenikol do verejného priestoru, že bol komercializovaný a prvky jeho dedičstva sú dnes jednou skvelou komoditou? Prečo publicista portálu Lewica.pl píše dnes s netajenou hrdosťou, že západná Európa dokáže rozlišovať medzi nacistickou a stalinistickou totalitou a uznáva, že komunizmus – na rozdiel od nacizmu – sám o sebe nemal zlé základy?

Základy komunizmu boli však rovnako zlé ako základy nacizmu, ba v jednom aspekte ešte horšie. Nemecký národný socializmus možno právom obviňovať zo všeličoho, ale z jednej veci určite nie: žeby bol systémom založeným na lži. Naopak, od samého začiatku dával jasne najavo, kto má byť pánom, kto nevoľníkom a kto bude vyhubený. Nesľuboval raj na zemi, ale tvrdil nadvládu jednej rasy. Preto nezískal uznanie – lebo ľudia, zvlášť vzdelaní, milujú sladké lži. Komunizmu sa na druhej strane podarilo oklamať celý svet maskou starostlivosti o blaho ľudu v krajine, v ktorej bol s skutočnosťou onen ľud hromadne posielaný na druhý svet. Ale toto už západným intelektuálom sprevádzaným po Sovietskom zväze neukazovali (aby neznepokojovali ich citlivé duše pohľadom na špinu pri budovaní nového ľudstva?) – iba predškolské zariadenia a závodné jedálne.

A preto ľavičiarsky publicista vysvetľujúc triumfálny vstup Che Guevaru do mytológie popovej kultúry zároveň tvrdí, že nacizmus svojim ničivým nihilizmom a zlovestnou atmosférou moci a strachu nemôže počítať s komerčným úspechom a ak áno, tak len v konkurencii so sériovými vrahmi ako Charles Manson alebo Ted Bundy.

Ťažko tomu veriť, ale zrejme to tento človek píše úprimne a stojí si za tým. Nuž čo, jednoducho mu nejde do hlavy, že porovnávanie vyššie uvedených degenerátov s mužom zodpovedným za vytvorenie represívneho aparátu, za masové popravy a kubánsku krízu je to isté ako porovnávanie besnotou postihnutých šteniatok bradáčov s vycvičeným dobermanom...

Čo nám z tých rokov ostalo?

Drvivá väčšina ľudí hlásajúcich podobné názory na obvinenie, že hovoria ako politruci (politickí pracovníci v armáde pozn. red.), bude s rozhorčením reagovať, že oni predsa reprezentujú pokrokové idey Západu. A žiaľbohu budú mať pravdu. Súčasný Západ za svoje intelektuálne výsledky vďačí čítaniu a tvorivej adaptácii odkazu Marxa, Engelsa, Lenina, Trockého a veľkého množstva ich usilovných žiakov.

Ľavicový publicista má pravdu – nič nepredstierajúci nacizmus nebol schopný vyhrať boj o dušu Západu. Komunizmus, ktorý vyhral vojnu proti nacizmu (hlavne za pomoci amerických zbraní) a zachránil ho pred hrozbou Tretej ríše, mohol počítať aspoň so sympatiou. A potom to už šlo z kopca. Dejiny – ako viete – vždycky píše víťazi. S nadšením sa pustili do písania – v závetrí západných kabinetov a prednáškových sál, na fórach západných médií, v kanceláriách západných filmových producentov a literárnych agentov po celé desaťročia neúnavne konali, zdanlivo nepochiticky, ale v podstate boli najdôležitejšou zo všetkých komunistických agentúr – vplyvnou agentúrou, ktorej funkcionári nenápadne pripravovali masu aj elity a viedli ich k tomu, čo majú čítať, koho počúvať, odkiaľ čerpať vedomosti, čo považovať za slová nespornej múdrosti.

Bolo pohodlné byť komunistom na Západe: – robiť zo seba *enfant terrible*, ukazovať sa v intelektuálnych salónoch s rozčuchanou bradou, vo vyťahanom svetri, ohromovať citáťmi zo Sartra či Aragona, a využívať pritom prednosti buržoázneho štátu a voľného trhu...

Zdroj: wikipedia.com

Pred dvadsiatimi rokmi sa zdalo, že komunizmus definitívne skončil na cintoríne dejín, pokrytý silnou vrstvou sutiny a smetia, o ktoré sa svojim dielom aj samo pričiniť. Ale stal sa úplný opak, čo sa v zásade dalo predvídať, boli sme však príliš nadšení z pádu starého režimu, z odstránenia systému a z toho, že sme opäť získali nezávislosť a hospodársku slobodu. Uniklo našej pozornosti, že komunizmus vytvoril také kultúrne prázdno, že pádom železnej opony nastalo do seba západnú kultúru vo všetkých jej formách, prejavoch a so všetkými úchylkami – okrem iného aj s jej filokomunizmom. Vezmime si len populárne učebnice anglického jazyka: nájdeme v nich nielen nadšene vykreslený príbeh o Che Guevarovi, ale aj pochvalné vyjadrenia o Mao Ce-Tungovi a Ho Či-Min, nehovoriac o postulátoch Novej ľavice (feminizmus, ekterorizmus, alterglobalizmus, pansexualizmus), ktoré sú jadrom väčšiny ich textov. Ukázalo sa, že dych slobody je plný jedovatých výparov.

A tak sa neubránime smutnému konštatovaniu. O koľko jednoduchšie a prirodzenejšie bolo bojovať proti komunizmu, ktorý prišiel do Poľska na sovietskych bajonetoch, keď komunistov bolo možné od vekov identifikovať s nenávideným „moskaľom“! Boj proti jemnému vánku „tolerancie“, „rovnakých práv“ či „otvorenej spoločnosti“, ktorý fúka zo západných univerzít a vplyvných médií, vyzerá byť prehraný...

Ale to len do istého času – diabol vždy nakoniec ukáže svoju pravú tvár. Len aby nebolo príliš neskoro...

Ideologické vyhlásenie

Zakončme dôrazným vyhlásením. Autorovi sa nepáči nerovnaký meter vo vzťahu k nacizmu a komunizmu. Nie je mu ľúto, že nacizmus je všeobecne vnímaný ako stelesnenie zla a nechce ho nijako obieľovať či rehabilitovať. Naopak, je veľmi rád, že civilizovaný svet bojuje proti všetkým formám jeho prejavov. Chce len to, aby podobný osud stihol aj druhý totalitarizmus – komunistický, aby aj ten bol raz a navždy verejne stigmatizovaný a odsúdený, ako rovnako zlý, rovnako satanský a rovnako odpudivý. Amen.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/popkomuna/>